

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
2. 09. 2014.

Venona Q.

Protiv svih država – protiv svih bogova (ISIS)

**Kratka razmišljanja
individualističke nihilist-
anarhistkinje Venone Q.**

Venona Q.
Protiv svih država – protiv svih bogova (ISIS)
Kratka razmišljanja individualističke nihilist-anarhistkinje Venone Q.
29. avgust 2014.

<http://325.nostate.net/?p=11777>

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

29. avgust 2014.

Uspon Islamske države i užasavajuće slike koje dolaze iz Iraka i Sirije su me šokirale, uznemirile i rastrojile. Kao anarhistkinja, navikla sam da kritikujem Zapad, kapitalizam, prodor Zapadnih trupa u zemlje koje žele da destabilizuju i pretvore u izvor profita za bogate u Evropi i Americi. Ali to što sam anarhistkinja ne čini me imunom na strah ili zgražavanje, i moja odgovornost je da prepoznam ono šta osećam, da to razumem i ako je moguće da preduzmem nešto povodom toga. Nakon niza godina rastućeg islamskog fundamentalizma širom sveta, usled najnovijih dešavanja me podilazi jeza. Kako i ne bi? Nakon vesti o odsecanju glave novinara Džejsa Folija, smaknućima stotine “nevernika”, silovanjima i porobljavanju na hiljade devojčica i žena, imam osećaj kao da sam isčupana iz ovog vremena i prostora i strpana u srednji vek. Kao osobi sekularnih stremljenja sa Zapada, prizivanja Boga i zverstva počinjena u njegovo ime, meni deluju srenjevekovno. Zar nije svima jasno koliko je apsurdno boriti se u ime Boga i podvrgavati svirepom nasilju one koji “Ga” nazivaju drugačije? Ko ili šta je Bog? Gde je On? Da li On postoji? Kako iko u današnje vreme može da veruje u ovakve besmislice?

Svaki anarhista zna da religija nije samo priča o Bogu, nego i o Moći i pretpostavljam da sam se navikla na određena obrazloženja za zverstva počinjena u potrazi za Moći. Ali možda je moje užasavanje spram Islamske države toliko jako zato jer ne razumem kako neko može sprovesti tiraniju i zulum u ime Božje pravde.

Poražavajuće je svedočiti sukobima trulog i iracionalnog neoliberalnog projekta naspram varvarskog i iracionalnog teokratskog projekta. Imam osećaj da ne mogu ništa da preduzmem povodom toga. Kako se logički baviti nečim što je nelogično? S druge strane, Levica, preplašena optužbama za rasizam ili fašizam, nikada nije imala mnogo za reći na ovake teme. Drži se politike “tolerancije”. Ali ja se ne osećam tolerantnom kada, na primer vidim ženu potlačenu u ime religije, a neprijatelj mog neprijatelja nije nužno moj prijatelj. Suočena sa religijskim ili sekularnim varvarstvom i ludilom ja nisam “tolerantna”, bilo to u amanet muslimana, hrišćana, cionista, bankara ili predsednika.

Kapitalizam je u velikoj meri istisnuo teokratije Zapada, iako ih nastavlja koristiti kao oruđe Imprije. No da li je to išta manje iracionalno? Nije li jednako iracionalno ubijati za profit i moć? Nisu li novac i nauka novi bogovi zapadnjaka? Nisu li vlade i verske vlasti nekada u Evropi i Americi sprovodile iste brutalne taktike koje sada sprovodi Islamska država? I zar ne čine to i dalje? Masovna vešanja, robovlasništvo, izmeštanja osuđenika, brutalna pogubljenja, mučenja, silovanja i ultimatumi tipa “preobrati se ili umri” su uobičajena sredstva *svih* režima, i islamskih i sekularnih. Stotine godina evropske istorije pričaju priču o upravo takvim primenama sile: inkvizicija, spaljivanje nebrojenih žena optuženih za veštičarenje, pljačkanje Indije, Afrike i Amerika, smaknuća i progoni na stotine hiljada siromašnih u Britaniji u ime novog boga – industrijalizacije.

Da li smo iz ovoga naučili nešto? Zar nismo sada drugačiji od skupina kao što je Islamska država? Jesmo. Više ne živimo u strahu od fizičkih svireposti srednjeg veka. Ne mislimo da ćemo ukoliko ne verujemo u nove bogove biti obešeni, uvadljeni, raščerečeni, kamenovani ili uzaludno obezglavljeni. I nismo. Zato što će se sasvim sigurno nešto dogoditi ukoliko preduzmemo nešto protiv novih bogova koje smatramo besmislenim. Nešto će se sasvim sigurno dogoditi ukoliko ustanemo protiv novih bogova koji dozvoljavaju da se zverstva u njihovo ime i dalje događaju, bilo u Nigeriji, Palestini, Kongu, Gvantanamu ili kod kuće.

Svirepost Islamske države nas ne bi trebala vratiti u zagrljaj sekularnom Zapadu, pa da sa olakšanjem odahnemo, priklonimo se NATO i *zahvalimo Bogu što ovde nije tako*. Ne možemo poricati da su kazne blaže. Nema smisla pretvarati se da neke stvari ovde nisu bolje nego u tom bliskoistočnom poprištu srednjevekovne teološke srđi (raspirene Luciferskim anđelima sa Zapada). Ono što se dešava u Iraku je pakao vatre i sumpora. Ono što se dešava ovde je pakao večne dosade, očaja i isključenosti iz ispunjavajućeg života – Tantalove muke gde gladujemo za stolom bogatih. Ali ono na šta me podsećaju izveštaji koji stižu iz Islamske države i dok razmišljam o sličnostima i razlikama između ovoga ovde i onoga tamo, jeste procep u istoriji koji se nikada nije zatvorio, o muškarcima i ženama koji su se borili da se oslobode omći religijske tiranije u potrazi

za prosvećenijom i racionalnijom životnom filozofijom. Uprkos svojoj rekuperaciji ka novoj crkvi novca, nauke i tehnologije, ta sekularna pobunjenička težnja ka slobodi, autonomiji, ljudskom dostojanstvu i zdravom razumu još uvek živi u nama i upravo to živo pamćenje nastavlja da nas vodi dalje kroz krvavu kaljugu mnoštva režima i njihovih slepih idiotskih bogova, Istoka i Zapada.

Bez bogova, bez gospodara.